

“ຄວາມພື້ນເດັ່ນຂອງການປູກສາລີ” ໃນເຂດລຸ່ມເມືອງຄຳ ແລະ ເມືອງໜອງແຮດ

ເຂດລຸ່ມເມືອງຄຳ ເປັນເຂດທີ່ມີພູມສັນຖານອາກາດຮ້ອນຊຸ່ມ, ດິນມີຄວາມອຸດົມສົມບູນ, ຊຶ່ງເປັນເງື່ອນໄຂເໝາະສຳລັບການຜະລິດກະສິກຳ. ເຂດດັ່ງກ່າວ ເປັນເຂດທີ່ຍອມຮັບວ່າ ມີຄວາມຫຼາກຫຼາຍທາງດ້ານກິດຈະກຳການປູກພືດເປັນສິນຄ້າຫຼາຍຊະນິດ ເຊັ່ນ: ໄມ້ໃຫ້ໝາກ, ພືດຜັກ, ໝາກເຜັດ ແລະ ສາລີ. ສ່ວນເມືອງໜອງແຮດ ເປັນເມືອງທີ່ຕັ້ງຢູ່ທາງທິດຕາເວັນອອກ ຂອງເມືອງຄຳ, ເປັນເຂດທີ່ສະພາບດິນພູຫີນປູນຄ້ອຍຊັ້ນ. ນອກຈາກການລ້ຽງສັດແລ້ວ, ການຜະລິດກະສິກຳຢູ່ໃນເຂດພູດອຍມີຄຸນລັກສະນະຄືການມຸ້ງເນັ້ນເອົາການປູກເຂົ້າໄຮ່ເພື່ອລ້ຽງຊີບ ແລະ ເນັ້ນເອົາການປູກສາລີ ເພື່ອເປັນສິນຄ້າ.

ການປູກສາລີລູກປະສົມ ເປັນປັດໄຈຜັກດັນຫຼັກໃຫ້ແກ່ການຜະລິດກະເສດສຸມ

ນັບຕັ້ງແຕ່ກາງທົດສະວັດ ໃນຊຸມປີ 2000, ການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ໃນເຂດລຸ່ມນ້ຳເມືອງຄຳ ແລະ ເຂດພູສູງເມືອງໜອງແຮດ ໄດ້ປົກຄຸມໄປດ້ວຍສວນສາລີພັນ ຊຶ່ງໄດ້ມີການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ອອກ ຢ່າງໄວວາ ອັນສົ່ງຜົນເຮັດໃຫ້ເກີດມີບັນຫາ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນຕາມມາ ເຫັນໄດ້ຈາກ ສວນສາລີ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ລຽບຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງຊາດ ເລກທີ 7 ທີ່ເຊື່ອມຕໍ່ໂພນສະຫວັນ ຊຶ່ງເປັນເທດສະບານແຂວງຊຽງຂວາງ ອອກສູ່ປະເທດວຽດນາມ. ການປູກສາລີ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນການປູກພືດທິດແທນການເຮັດສວນ, ປູກໝາກເຜັດ ແລະ ການປູກໄມ້ໃຫ້ໝາກຕ່າງໆ ແຕ່ວ່າ ມັນຍັງເປັນການຊ່ວຍຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປ່າໄມ້ ແລະ ເນື້ອທີ່ເຂດປ່າເລົ່າອີກດ້ວຍ ແລະ ເນື້ອທີ່ໃນການຜະລິດເຂົ້າໄຮ່ກໍ່ຫຼຸດລົງເຊັ່ນກັນ. ຍົກເວັ້ນພຽງແຕ່ມີບ້ານຈຳນວນນຶ່ງ ທີ່ຍັງມີຂໍ້ຈຳກັດໃນການເຂົ້າເຖິງພື້ນທີ່ທຶງພຽງ ທີ່ເໝາະສຳລັບການເຮັດນາ. ສະພາບການປູກສາລີທີ່ປະສົບຜົນສຳເລັດ ສາມາດອະທິບາຍໄດ້ຄື: (i) ຄວາມສຳຄັນ ຂອງ ລາຍຮັບ ແລະ ແຮງງານ ທີ່ສາມາດຜະລິດໄດ້, (ii) ການປູກທີ່ງ່າຍດາຍ ໂດຍທີ່ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ຄວາມຊຳນານທາງດ້ານເຕັກນິກ, (iii) ຕົ້ນທຶນການຜະລິດຕ່ຳ ແລະ ບໍ່ມີຄວາມສ່ຽງ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ, (iv) ມີຊາຍແດນຕິດກັນກັບປະເທດວຽດນາມ - ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ນຳເຂົ້າແນວພັນສາລີລູກປະສົມ ແລະ ບ່ອນທີ່ມີການຜະລິດສາລີສົ່ງອອກເພື່ອເປັນອາຫານສັດ.

ຂະບວນການຜະລິດກະເສດສຸມ ຄືການປູກສາລີລູກປະສົມທີ່ໄດ້ຮັບຜົນສູງນັ້ນ ແມ່ນເປັນການນຳສະເໜີ ແລະ ພິສູດໃຫ້ຊາວກະສິກອນຢູ່ໃນພາກພື້ນຮັບຮູ້ວ່າ ການປູກສາລີລູກປະສົມ ແມ່ນສາມາດປູກໄດ້ຢ່າງໜ້າແທ້ໝາ ຫຼື ຫຼວງຫຼາຍ ແລະ ໃຫ້ຜົນຜະລິດສູງກວ່າແນວພັນພື້ນເມືອງ. ເນື່ອງຈາກວ່າ ລາຍຮັບຈາກການຂາຍຜົນຜະລິດດີ, ມີຄວາມອາດສາມາດໃນການລົງທຶນ ແລະ ເຄື່ອງຈັກໃນການໄຖພວນ ແມ່ນໄດ້ກາຍມາເປັນປັດໄຈຫຼັກ ຂອງເຕັກ

ນິກ ສຳລັບການກະກຽມພື້ນທີ່ທຳການຜະລິດ (ຮູບ 1). ເພາະສະນັ້ນ, ຊາວກະສິກອນ ໃນເຂດລຸ່ມເມືອງຄຳ ຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ແມ່ນໄດ້ຮຽກຮ້ອງ ຂໍໃຫ້ທາງພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ສະໜັບສະໜູນລົດໂຕນາໃຫຍ່ ເພື່ອນຳໃຊ້ເຂົ້າໃນການໄຖດິນ. ລຽບຕາມເສັ້ນທາງຫຼວງແຫ່ງຊາດ, ເຄື່ອງຈັກໃນການນຳໃຊ້ໄຖນີ້ ກໍ່ໄດ້ມີການແຜ່ຂະຫຍາຍໄປເຖິງ ເມືອງໜອງແຮດ, ບ່ອນທີ່ (ບາງພື້ນທີ່) ຫັນປ່ຽນການນຳໃຊ້ເຕັກນິກແບບດັ້ງເດີມ ໂດຍການຖາງ ແລະ ຈູດ ມານຳໃຊ້ຮູບແບບການຜະລິດ ໂດຍການນຳໃຊ້ເຕັກນິກການອະນຸລັກ ທີ່ໄດ້ຮັບການພັດທະນາໂດຍ ໂຄງການນິເວດກະສິກຳແຫ່ງຊາດ (PRONAE). ນອກຈາກນີ້, ການນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າ ປະເພດ: ອາທາສິນ, ໄກມ່ອກໂຊນ ແລະ ໄກໂຟນແຊັດ ກໍ່ໄດ້ໃຊ້ກັນຢ່າງເປັນປົກກະຕິ ໃນໄລຍະຫຼັງການປູກ.

ບ້ານກຳມອນ ເປັນບ້ານນຶ່ງທີ່ເປັນແບບຢ່າງທີ່ດີໃນການຂະຫຍາຍພື້ນທີ່ປູກສາລີລູກປະສົມ ແລະ ການດຳເນີນການປູກພືດແບບກະເສດສຸມ. ໃນບ້ານດັ່ງກ່າວນີ້, ຊາວກະສິກອນ ໄດ້ຫັນປ່ຽນຮູບແບບການຜະລິດແບບດັ້ງເດີມ ມາເປັນການຜະລິດກະສິກຳເປັນສິນຄ້າຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ການປູກສາລີໃນເຂດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໄດ້ຮັບການພັດທະນາຢ່າງໄວວາ ໃນໄລຍະ 3 ປີ ທີ່ຜ່ານມາ ຈົນມາເຖິງປີ 2010, ຊາວກະສິກອນສ່ວນໃຫຍ່ ໄດ້ລິເລີ່ມນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າດ້ວຍຈັກສູບນຳ. ພໍຄ້າຊາວຂາຍ ແມ່ນເປັນປັດໄຈຫຼັກທີ່ມີສ່ວນໃນການຫັນປ່ຽນ ຮູບແບບການຜະລິດ ດັ່ງກ່າວນີ້ ໂດຍການຊຸກຍູ້ໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ຫັນມາສົນໃຈການປູກສາລີລູກປະສົມ ໃນປີ 2008, ແນະນຳໃນການນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າ, ໃນປີ 2009 ແລະ ແນະນຳການນຳໃຊ້ຈັກສູບນຳ ໃນປີ 2010. ຈາກຂໍ້ມູນທີ່ບໍ່ເປັນທາງການ ໃນການແລກປ່ຽນຂໍ້ມູນຂ່າວສານກັບຊາວກະສິກອນບ້ານອື່ນໆ ແລະ ຈາກການສັງເກດການ. ການຜະລິດກະສິກຳນີ້, ກໍ່ເປັນອີກປັດໄຈນຶ່ງ ທີ່ມີສ່ວນເຮັດໃຫ້ເກີດມີການປ່ຽນແປງການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ. ໃນທາງກົງກັນຂ້າມ, ກໍ່ຍ້ອນຄວາມສາມາດໃນການເຂົ້າເຖິງພື້ນທີ່ ມີຄວາມຈຳກັດ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ກໍ່ຍັງເຫັນໄດ້ວ່າ ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງຈັກໃນການໄຖດິນ ແມ່ນຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຂົ້າເຖິງບ້ານດັ່ງກ່າວເທື່ອ.

ຮູບ 1: ການໂຖດິນດ້ວຍລົດໂຖໃຫຍ່ ທີ່ບ້ານພະແຄະໃຕ້ (ກຸມພາ 2010)

ເຖິງແມ່ນວ່າ, ການປ່ຽນແປງດັ່ງກ່າວນັ້ນ ຈະເຮັດໃຫ້ມີເນື້ອທີ່ການປູກສາລີລູກປະສົມເພີ່ມຂຶ້ນ, ແຕ່ກໍ່ມີຊາວກະສິກອນບາງບ້ານມີທັດສະນະບໍ່ເຫັນດີ ໃນຂະບວນການຈັດຕັ້ງດຳເນີນງານດັ່ງກ່າວ. ດັ່ງຕົວຢ່າງ, ບ້ານແກ້ວປະຕູ ທີ່ເປັນບ້ານເທດສະບານຂອງເມືອງ, ປະຊາຊົນໃນບ້ານສ່ວນຫຼວງຫຼາຍ ແມ່ນຊົນເຜົ່າມົ້ງ, ຍິດຖືເອົາການຜະລິດກະສິກຳແບບດັ້ງເດີມ ຄືເຮັດໄຮ່ເຂົ້າແບບໝູນວຽນ ແລະ ການປູກສາລີພື້ນເມືອງ. (ໃນພື້ນທີ່ໄຮ່ທີ່ໄດ້ຖາງ, ຈູດ ແລະ ຊຸດດ້ວຍມື). ນອກຈາກນີ້, ການທອມສັດ ແມ່ນເລັ່ງໃສ່ການລ້ຽງງົວຊີ້ນ, ການປັບປຸງທັງຫຍ້າລ້ຽງສັດ (ໂດຍການປູກຫຍ້າຊ້າງ ຫຼື ຫຍ້າເນຍໂອສານ) ທີ່ຖືວ່າເປັນອີກກິດຈະກຳນຶ່ງ ທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງມາພາຍໃນບ້ານ. ໃນຂະນະທີ່ປະຊາຊົນບາງຄອບຄົວ ກໍ່ໄດ້ລິເລີ່ມການປູກສາລີລູກປະສົມ ໃນປີ 2008, ແຕ່ພັດໄດ້ຮັບຜົນຜະລິດທີ່ຕົກຕ່ຳ ແລະ ລາຄາບໍ່ສູງ ຊຶ່ງເຫດຜົນນີ້ເອງ ທີ່ເຮັດໃຫ້ປະຊາຊົນພາຍໃນບ້ານດັ່ງກ່າວ ໄດ້ຫັນປ່ຽນຮູບແບບການຜະລິດ ກັບຄືນສູ່ການຜະລິດແບບດັ້ງເດີມ ຂອງພວກເຂົາ ໃນປີ 2009.

ການຜະລິດກະສິກຳເຊື່ອອະນຸລັກ

ກິດຈະກຳການສົ່ງເສີມ ຂອງໂຄງການນິເວດກະສິກຳ (PRONAE) ແມ່ນແນໃສ່ເຂດພື້ນທີ່ທີ່ມີ “ການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປູກສາລີຢ່າງໄວວາ” ທັງນີ້, ເພື່ອເປັນການຫຼຸດຜ່ອນຄວາມເສຍຫາຍເຊິ່ງເປັນຜົນກະທົບທາງລົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ, ໂດຍໄດ້ພັດທະນາວິທີການ DMC-ບົນພື້ນຖານລະບົບການປູກສາລີ. ຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການນີ້ ແມ່ນເພື່ອເປັນການສະໜອງເຕັກນິກ ດ້ວຍການຊຸກຍູ້ສົ່ງເສີມຮູບແບບການຜະລິດກະສິກຳ ທີ່ສະໜອງເຄື່ອງມືການຜະລິດ ແລະ ຈັດການເຜີຍກອບຮົມ ໃຫ້ຊາວກະສິກອນຮູ້ຈັກວິທີການນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າທີ່ຖືກວິທີ. ນອກຈາກນີ້, ການປັບປຸງລະບົບສວນຫຍ້າລ້ຽງສັດ ແມ່ນເປັນຈຸດປະສົງນຶ່ງ ຂອງໂຄງການເຊັ່ນດຽວກັນ. ແຕ່ວ່າ, ໃນເນື້ອທີ່ດັ່ງກ່າວ ແມ່ນໄດ້ມີການປູກພືດເປັນສິນຄ້າມາເປັນເວລາດົນນານ. ດັ່ງນັ້ນ, ການຫັນປ່ຽນພື້ນທີ່ມາປູກຫຍ້າ ກໍ່ເປັນບັນຫານຶ່ງທີ່ລຳບາກ ແລະ ບໍ່ປະສົບຜົນສຳເລັດເທົ່າທີ່ຄວນ ເມື່ອທຽບໃສ່ເຂດນິເວດວິທະຍາອື່ນໆ ທີ່ອາໄສກິດຈະກຳການລ້ຽງສັດ ໃນການຄ້ຳປະກັນຊີວິດການເປັນຢູ່ ຂອງປະຊາຊົນພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນ (ຕົວຢ່າງ: ຊາວກະສິກອນ ພາຍໃນເມືອງແປກ ແລະ ເຂດເໜືອຂອງເມືອງຄຳ).

ຈາກຜົນໄດ້ຮັບດັ່ງກ່າວ, ແມ່ນເກີດຈາກປະສິດທິຜົນໃນການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ DMC ທີ່ສາມາດຄວບຄຸມອັດຕາສ່ວນໜ້ອຍ ຂອງ

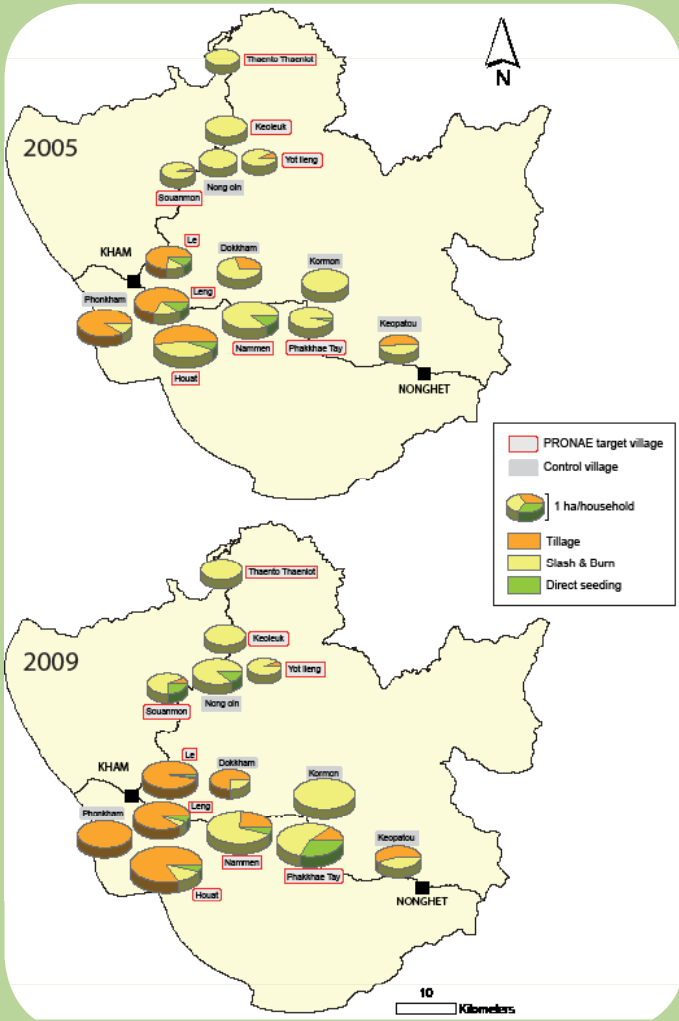
ຈຳນວນເນື້ອທີ່ປູກເຂົ້າໄຮ່ທັງໝົດ ຢູ່ເຂດລຸ່ມເມືອງຄຳ ໃນປີ 2009. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ການປູກພືດດັ່ງກ່າວ ແມ່ນເປັນແບບຢ່າງທີ່ມີການກຳນົດດ້ວຍໂຕຂອງມັນເອງ ບົນພື້ນຖານຂອງການໂຖດິນ. (ຮູບ 1). ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ DMC ໄດ້ປະສົບຜົນສຳເລັດຫຼາຍໃນເມືອງໜອງແຮດ ເຖິງແມ່ນວ່າ ຈະເປັນເຂດພູສູງຄ້ອຍຊັນ ແລະ ເປັນອຸປະສັກໃນການນຳໃຊ້ລົດໂຖກໍ່ຕາມ. ແຕ່ການນຳໃຊ້ລົດໂຖກໍ່ໄດ້ມີການນຳໃຊ້ກັນຢ່າງກວ້າງຂວາງໃນເຂດດັ່ງກ່າວ. ໃນປີ 2010, ຊາວກະສິກອນຜູ້ທີ່ເຄີຍທຳການຜະລິດກະສິກຳແບບອານຸລັກຈຳນວນຫຼວງຫຼາຍ ໄດ້ເລີ່ມກະກຽມດິນ ເພື່ອປູກສາລີ ພາຍໃນພື້ນທີ່ຂອງພວກເຂົາ ພາຍຫຼັງທີ່ພວກເຂົາ ໄດ້ຮັບບໍລິການການໂຖ. ສະພາບການຜະລິດກະສິກຳແບບອະນຸລັກທີ່ເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ຂ້ອນຂ້າງຈະບໍ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງ ໃນການນຳໃຊ້ພື້ນທີ່. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຊາວກະສິກອນ ມີເງື່ອນໄຂພຽງພໍທີ່ຈະຫັນປ່ຽນຮູບແບບການຜະລິດ ຈາກການຖາງ ແລະ ການຈູດ ຫຼື ການນຳໃຊ້ລະບົບ DMC ເປັນລະບົບການໂຖພື້ນທີ່.

ຂໍ້ຈຳກັດຕ່າງໆທີ່ ສາມາດນຳໃຊ້ໄດ້

ການປູກສາລີ ດ້ວຍການນຳໃຊ້ເຕັກນິກການໂຖ ແລະ ນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າ, ໄດ້ຮັບການທົດລອງ ຢູ່ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ໄດ້ຜັນຂະຫຍາຍໄປສູ່ຫຼາຍເຂດຂອງລາວ (ຕົວຢ່າງ ທາງພາກໃຕ້ຂອງແຂວງໄຊຍະບູລີ) ແລະ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນຜົນກະທົບທີ່ມີຕໍ່ການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ, ການຫຼຸດຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງດິນ, ມົນລະພິດທາງນ້ຳເທື່ອ. ຈາກການສຳພາດ ຊາວກະສິກອນ ທັງໃນພື້ນທີ່ໃນເຂດລຸ່ມເມືອງຄຳ ທີ່ເປັນເຂດຄ້ອຍຊັນ ຫຼື ແມ່ແຕ່ເຂດເມືອງໜອງແຮດທີ່ເປັນກົວ, ຍັງບໍ່ໄດ້ພິຈາລະນາເຖິງບັນຫາການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນເລີຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງດິນຫຼຸດລົງ ບໍ່ໄດ້ເກີດບັນຫາແຕ່ຢ່າງໃດ (ເນື່ອງຈາກວ່າຊາວກະສິກອນ ຍັງບໍ່ເຄີຍນຳໃຊ້ຝຸ່ນຄອກ ຫຼື ບຸ່ຍເຄມີໃນໄລຍະຜ່ານມາເທື່ອ). ໃນໄລຍະເບື້ອງຕົ້ນຂອງ “ການປະຕິຮູບການຜະລິດກະສິກຳ” ເຫັນໄດ້ວ່າການໂຖດິນແລະການນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າ ແມ່ນເປັນສິ່ງທີ່ປະຊາຊົນ ພາຍໃນທ້ອງຖິ່ນຍອມຮັບວ່າ ມີຜົນດີຫຼາຍຕໍ່ຊີວິດການເປັນຢູ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ ເພາະມັນສາມາດເພີ່ມຜົນຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ສາມາດສ້າງລາຍຮັບໃຫ້ຄອບຄົວສູງຂຶ້ນ, ພ້ອມທັງເປັນການຫຼຸດຜ່ອນຈຳນວນແຮງງານເຂົ້າໃນການຜະລິດຕໍ່ມອີກ.

ການປ່ຽນແປງຮູບແບບການຜະລິດກະສິກຳ ໃນປະຈຸບັນນີ້ ແມ່ນປາດສະຈາກປະສົບການ (ຫຼືຄວາມຮູ້), ຊາວກະສິກອນບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການເວລາໃນການຜະລິດ ແລະ ທຶນຮອນພຽງແຕ່ຢ່າງດຽວ ເພື່ອເປັນທາງເລືອກຂອງລະບົບການປູກພືດ. ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ, ຈາກການສຳພາດຊາວກະສິກອນທັງໝົດ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກິດຈະກຳນຳໂຄງການ PRONAE ໄດ້ລາຍງານໃຫ້ຮູ້ວ່າພວກເຂົາມີຄວາມເຂົ້າໃຈໃນເຫດຜົນ ແລະ ຈຸດປະສົງຂອງການນຳໃຊ້ເຕັກນິກແບບອະນຸລັກ, ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ພິຈາລະນາເບິ່ງວ່າພວກເຂົາບໍ່ທັນຕ້ອງການນຳໃຊ້ເຕັກນິກແບບອານຸລັກເທື່ອ ເພາະຄຸນນະພາບຂອງດິນໃນປະຈຸບັນ ຍັງຄົງສະພາບທີ່ດີຢູ່ ແລະ ພວກເຂົາກໍ່ມີຄວາມສາມາດທີ່ຈະຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ ໃນອະນາຄົດໄດ້. ຈາກແງ່ມູມດັ່ງກ່າວນີ້ ຄ້າຍຄືກັບກໍລະນີສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທີ່ຜ່ານມາ ຢູ່ທາງພາກໃຕ້ຂອງແຂວງໄຊຍະບູລີ, ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຮັບຮູ້ຂອງຊາວກະສິກອນ ພາຍໃນບ້ານພະແຄະໃຕ້ ເຫັນໄດ້ຢ່າງຊັດເຈນເຖິງສະພາບບັນຫາທີ່ເກີດຂຶ້ນ. ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້

ຮູບ 2: ການແຈກຢາຍປະເພດການນຳໃຊ້ທີ່ດິນ ແລະ ເຕັກນິກການກະກຽມດິນ ໃນເຂດພູສູງ ເມືອງຄຳ ແລະ ເມືອງໜອງແຮດ ໃນປີ 2005 ແລະ 2009.

ຮັບຂໍ້ແນະນຳວ່າ, ໃນອະນາຄົດ ພວກເຂົາຕ້ອງການມີທາງເລືອກ, ຊຶ່ງອາດຈະໄຖ່ໂດຍການນຳໃຊ້ເຕັກນິກDMCທີ່ເປັນທາງນຶ່ງເຮັດໃຫ້ດິນມີຄວາມອຸດົມສົມບູນ.

ບົດສະຫຼຸບ ແລະ ຄຳແນະນຳ

ຈາກເຫດຜົນຕ່າງໆນັ້ນ, ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ ໄດ້ມີການພັດທະນາຮູບແບບການປູກສາລີ ໂດຍນຳໃຊ້ເຕັກນິກການໄຖ່ ທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຢູ່ເມືອງຄຳ ແລະ ເມືອງໜອງແຮດ ແຂວງຊຽງຂວາງ. ອີງຕາມການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າທີ່ຜ່ານມາ ຢູ່ແຂວງໄຊຍະບູລີ ເຫັນວ່າການຜະລິດກະສິກຳກະເສດສຸມ ແລະ ການນຳໃຊ້ເຄື່ອງຈັກໜັກຂ້ອນຂ້າງຈະສົ່ງຜົນກະທົບທາງລົບ ຕໍ່ກັບລະບົບນິເວດວິທະຍາ. ເປັນຕົ້ນແມ່ນການເພີ່ມການເຊາະເຈື່ອນຂອງດິນ, ດິນຍຸບໃນເຂດທົ່ງພຽງ, ດິນມີຄວາມເຊື່ອມໂຊມເທື່ອລະໜ້ອຍ, ເກີດມີຫຍ້າບຸກລຸກຫຼາຍ ແລະ ເກີດມີມົນລະຜິດທາງນ້ຳ. ຫາກປາດສະຈາກການສົ່ງເສີມການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ທີ່ເໝາະສົມ, ເພາະສ່ວນໃຫຍ່, ຊາວກະສິກອນທ້ອງຖິ່ນ ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈນຳພໍ້ຄ້າ ໃນການຄັດເລືອກ ແລະ ນຳໃຊ້ວັດສະດຸຕ່າງໆ ເຂົ້າໃນການຜະລິດ

ກໍ່ຄືການນຳໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າ ແລະ ສິ່ງທີ່ສາມາດປູກໄດ້ – ທີ່ກ່ຽວພັນເຖິງຄວາມສ່ຽງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ ບໍ່ພຽງແຕ່ຂຶ້ນກັບເສດຖະກິດເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຍັງເປັນການນຳໃຊ້ໃນທາງທີ່ຜິດ. ການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ DMC ສາມາດເປັນທາງເລືອກນຶ່ງ ໃນການຍົກສູງສະມັດຕະພາບຜົນຜະລິດ ແລະ ເພີ່ມລາຍຮັບໃຫ້ຊາວກະສິກອນ, ພ້ອມທັງເປັນການຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນ ຜົນກະທົບທີ່ມີຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ສຳລັບເຂດ ທີ່ຊາວກະສິກອນບໍ່ທັນມີປະສົບການ ແລະ ບໍ່ທັນປະເຊີນກັບຜົນກະທົບທາງລົບ ຈາກຮູບແບບການຜະລິດກະສິກຳດັ່ງກ່າວ ພວກເຂົາ ແມ່ນມີຄວາມເຂົ້າໃຈເຖິງທັງສອງທາງເລືອກນັ້ນ ດີທີ່ສຸດແລ້ວ ໃນການບໍລິຫານຄຸ້ມຄອງຄວາມສ່ຽງ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ແລະ ການບໍລິຫານແຮງງານພາຍໃນຄອບຄົວ. ສິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້ນັ້ນ ຂ້ອນຂ້າງຈະຈຳກັດທາງເລືອກຫຼາຍ ໃນການບົວລະບັດຮັກສາ ແລະ ຄວາມໝັ້ນຄົງໃນລະບົບການປູກສາລີ.

ບົນພື້ນຖານຂອງການສຶກສາຄົ້ນຄວ້າດັ່ງກ່າວນັ້ນ ສາມາດສັງລວມເປັນຂໍ້ແນະນຳຕ່າງໆ ທີ່ຄາດວ່າ ຈະເປັນການຊ່ວຍຫຼຸດຜ່ອນຜົນກະທົບທາງລົບ ຈາກການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ປູກສາລີໃນປະຈຸບັນ ໄດ້ດັ່ງລຸ່ມນີ້:

1. ເພື່ອເປັນການຈຳກັດຄວາມສ່ຽງ ທີ່ພົວພັນເຖິງການປ່ຽນແປງຮູບແບບການຜະລິດກະສິກຳ ໂດຍການສະໜັບສະໜູນເຕັກນິກ (ຕົວຢ່າງ: ການເລືອກແນວພັນ, ເຕັກນິກໃນການປູກ ແລະ ການແລກປ່ຽນແຮງງານກັນ/ການໝູນວຽນ, ການໃຊ້ຢາຂ້າຫຍ້າ ແລະ ວິທີການປ້ອງກັນ) ຊຶ່ງຄວນມີການໃຫ້ຄວາມຮູ້ຂອງພະນັກງານສົ່ງເສີມ ໃນການນຳໃຊ້ເຕັກນິກວິທີການເຮັດຮົ່ວ ຫຼື ການວາງຂໍ້ກຳນົດ ໃນການຄຸ້ມຄອງການລ້ຽງສັດ ເພື່ອເປັນການຮັກສາລະບົບ DMC ຊຶ່ງອາດເປັນທາງເລືອກທີ່ເປັນໄປໄດ້ ໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນໃນເຂດດັ່ງກ່າວ.
2. ເພື່ອເປັນການສ້າງສິ່ງທີ່ກະຕຸກຊຸກຍູ້ ໃຫ້ຊາວກະສິກອນຫັນປ່ຽນລະບົບການຜະລິດ ໄປສູ່ການປູກສາລີເປັນສິນຄ້າທີ່ມີຄວາມໝັ້ນຄົງນັ້ນ, ຕ້ອງໄດ້ແຈ້ງ ຫຼື ເພີ່ມຄວາມຮູ້ໃຫ້ຊາວກະສິກອນ ເຖິງເລື່ອງຜົນກະທົບທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນໄລຍະຍາວ ຈາກຮູບແບບການຜະລິດໃນປະຈຸບັນທີ່ດຳເນີນຢູ່. ຫຼັງຈາກນັ້ນ, ຄວນມີລະບົບການກວດສອບຕິດຕາມ ທີ່ສາມາດສ້າງຂຶ້ນໄດ້ໃນລະດັບບ້ານ (ຕົວຢ່າງ: ການປູກສາລີ, ສານຕົກຄ້າງໃນດິນ ແລະ ຄຸນນະພາບຂອງນ້ຳ).
3. ໃນໄລຍະຜ່ານມາ ຊາວກະສິກອນໃນເຂດທ້ອງຖິ່ນບໍ່ຮັບຮູ້ຂໍ້ເສຍປຸງທາງສິ່ງແວດລ້ອມ ຈາກ “ຮູບແບບການຜະລິດກະສິກຳແບບດັ້ງເດີມ” ມັນເປັນພຽງແຕ່ເປັນນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບການທີ່ເຂັ້ມງວດເທົ່ານັ້ນ (ຕົວຢ່າງ: ການຫ້າມນຳໃຊ້ເຄື່ອງກົນຈັກ ເຂົ້າມາໂຖ່ດິນເຂດທີ່ມີຄວາມຄ້ອຍຊັນສູງ), ໃນການຂະຫຍາຍກິດຈະກຳໃດນຶ່ງ ຄວນໄດ້ມີການຮ່ວມມືກັນກັບພາກສ່ວນຄົ້ນຄວ້າ ເພື່ອເຮັດໜ້າທີ່ປ້ອງກັນການຂະຫຍາຍເນື້ອທີ່ການປູກສາລີທີ່ບໍ່ຄົງທີ່ ດັ່ງເຊັ່ນ ການປູກສາລີ.

ຂຽນໂດຍ: Etienne Jobard (AgroParisTech), ອານຸສິດ ແກ້ວໂພໄຊ (AFPRC-NAFRI), ຄຳຫຼ້າ ນັນທະວົງ (PAFO Xieng Khouang), ຈັນໄຊ ຄຳວັນເສືອງ (AFPRC-NAFRI), Jean-Christophe Castella (IRD-CIFOR) and Guillaume Lestrelin (IRD-CIFOR).

ຜົນສະໜູນຂອງການຄົ້ນຄວ້າທີ່ມີໃນປະຈຸບັນ

ນ້ຳເບີ	ຫົວຂໍ້	ເດືອນ/ປີ ຂຽນ	ຜູ້ສະໜັບສະໜູນ
01	ນອກເໜືອຈາກການຜະລິດ: ເອື້ອອຳນວຍຕໍ່ການເຂົ້າເຖິງຕະຫຼາດ ຜ່ານກຸ່ມຊາວກະສິກອນ	ທັນວາ 2009	URDP
02	ຕະຫຼາດ ແມ່ນປັດໄຈສຳຄັນ ໃຫ້ແກ່ການຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ການສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງ ໃຫ້ແກ່ຊາວກະສິກອນ	ພຶດສະພາ 2010	URDP
03	ການປັບປຸງການລ້ຽງສັດເພື່ອຫຼຸດຜ່ອນຄວາມທຸກຍາກ	ພຶດສະພາ 2010	URDP
04	“ຄວາມພົ້ນເດັ່ນຂອງການປູກສາລີ” ໃນເຂດລຸ່ມເມືອງຄຳ ແລະ ເມືອງໜອງແຮດ	ມີນາ 2011	IRD/CIFOR
05	ການປັບປຸງຄຸນນະພາບຂອງດິນ ເພື່ອປົກປັກຮັກສາຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດໃນເຂດພູສູງ ທາງພາກເໜືອ ຂອງເມືອງຄຳ ແຂວງຊຽງຂວາງ	ມີນາ 2011	IRD/CIFOR
06	ການປັບປຸງທັງຫຍ້າລ້ຽງສັດ ໂດຍການນຳໃຊ້ເຕັກນິກ ລະບົບການປູກພືດໂດຍກົງ (DMC) ເຂົ້າ ໃນການປູກເຂົ້າໄຮ່: 2 ທາງເລືອກ ໃນການນຳໃຊ້ທີ່ດິນແບບກະເສດສູນ ຢູ່ເຂດເມືອງແປກ	ມີນາ 2011	IRD/CIFOR

ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບ ສະຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ (ສຄກປ)

ສະຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ (ສຄກປ) ໄດ້ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນໃນປີ 1999, ເພື່ອຈຸດປະສົງເຕົ້າໂຮມເອົາບັນດາກິດຈະກຳ ການຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ເພື່ອພັດທະນາລະບົບປະສານງານການຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງ ຊາດ ໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ສຄກປ ມີຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະປະກອບສ່ວນຢ່າງຕັ້ງໜ້າ ເຂົ້າໃນເປົ້າໝາຍຂອງລັດຖະບານ ໂດຍຈະເນັ້ນໃສ່ການຄົ້ນຄວ້າ ແບບນຳໃຊ້ ເພື່ອເອົາຊະນະບັນຫາຕ່າງໆ ໂດຍສະເພາະ ບັນຫາທີ່ກ່ຽວພັນກັບການຜະລິດ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້. ສຄກປ ມີຄວາມສະດັງ ໄວຕໍ່ກັບການຫັນເອົາຜົນຂອງການຄົ້ນຄວ້າ ໄປໂຄສະນາເຜີຍແຜ່ອອກສູ່ວົງກວ້າງ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນງານລົບລ້າງຄວາມທຸກຍາກ ແລະ ການພັດທະນາຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດແບບຍືນຍົງ ຂອງລັດຖະບານ ມີປະສິດທິຜົນຍິ່ງຂຶ້ນ. ສຄກປ ແມ່ນອົງການຈັດຕັ້ງວິຊາການ ນຶ່ງ ສັງກັດໃນກົງຈັກການຈັດຕັ້ງ ຂອງ ກະຊວງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມີຖານະທຽບເທົ່າກົມ, ໂດຍໄດ້ເຕົ້າໂຮມເອົາບັນດາສູນຄົ້ນຄວ້າວິ ຊາການຕ່າງໆ ທີ່ຂຶ້ນກັບກົມວິຊາການ ອ້ອມຂ້າງກະຊວງ ໃນເມື່ອກ່ອນ.

ຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ກະລຸນາເຂົ້າເບິ່ງ Website ຂອງ ສຄກປ: www.nafri.org.la

ຂໍ້ມູນກ່ຽວກັບຜົນສະໜູນຂອງການຄົ້ນຄວ້າ ຂອງ ສະຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ

ຜົນສະໜູນຂອງການຄົ້ນຄວ້າ ຂອງ ສະຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ ຈັດພິມຂຶ້ນເພື່ອຈຸດປະສົງເຜີຍແຜ່ ແລະ ແຈກຢາຍໂດຍກົງ ໃຫ້ແກ່ພະນັກງານການນຳຕ່າງໆ (ກະຊວງ, ແຂວງ ແລະ ເມືອງ), ລວມໄປເຖິງອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ແລະ ຜູ້ ໃຫ້ທຶນ. ຊຶ່ງຜົນສະໜູນຈາກການຄົ້ນຄວ້າດັ່ງກ່າວ ສ້າງຂຶ້ນໂດຍການສັງລວມ ບົດຮຽນ, ປະສົບການ ແລະ ການຄົ້ນຄວ້າ ຂອງ ສະ ຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ ໃນໄລຍະຜ່ານມາຜ່ານມາ. ເປັນບົດສະຫຼຸບທີ່ວິໄຈຂໍ້ມູນຂ່າວສານໂດຍສັງເຂບກ່ຽວ ກັບດ້ານກະສິກຳ ແລະ ດ້ານການຄຸ້ມຄອງຊັບພະຍາກອນທຳມະຊາດທີ່ກຳລັງພົ້ນເດັ່ນ ຢູ່ ສປປ ລາວ ໃນປະຈຸບັນ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ຍັງໄດ້ສະໜອງກອບແນວຄິດແກ່ຜູ້ອຳນວຍ ໂດຍສະເພາະ ວິທີທາງເລືອກ ຫຼື ວິທີແກ້ໄຂບັນຫາທີ່ເປັນຮູບປະທຳກ່ຽວກັບປະເດັນທີ່ໄດ້ຍົກ ຂຶ້ນມາຂຽນນັ້ນຕື່ມອີກ. ກອບແນວຄວາມຄິດທີ່ຢາກລິເລີ້ມຜະລິດ ຜົນສະໜູນຈາກການຄົ້ນຄວ້ານີ້ຂຶ້ນມານັ້ນ, ອັນນຶ່ງ ກໍ່ແມ່ນຍ້ອນຄຳຄິດ ເຫັນຂອງການນຳໃນຂັ້ນຕ່າງໆ ທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການທາງດ້ານຂໍ້ມູນຂ່າວສານ, ອັນທີສອງ ແມ່ນອີງໃສ່ຜົນສຳເລັດ ຂອງ ການຄົ້ນຄວ້າ ຂອງ ສະຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ.

ສອບຖາມຂໍ້ມູນເພີ່ມເຕີມ ຕິດຕໍ່:

ທ່ານ ສ ສ ດຣ. ລິນຄຳ ດວງສະຫວັນ
ຫົວໜ້າ ສູນຄົ້ນຄວ້ານະໂຍບາຍ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້
ສະຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ
ຕປນ 7170, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ
Email: Linkham.d@nafri.org.la

ທ່ານ ບັນດິດ ຣາມາງກຸນ
ຮອງຫົວໜ້າ ສູນຂໍ້ມູນຂ່າວສານ ການຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້
ສະຖາບັນ ຄົ້ນຄວ້າ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ແຫ່ງຊາດ
ຕປນ 7170, ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ, ສປປ ລາວ
Email: bandith@nafri.org.la

ອົງການຈັດຕັ້ງສາກົນ ທີ່ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບ ສຄກປ

